

Sygn. akt V CSK 192/18

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku W. B.

przy uczestnictwie M. B.

o podział majątku wspólnego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 października 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki

od postanowienia Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 30 listopada 2017 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej i pozostawia
rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego
w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie skarg kasacyjnych do rozpoznania. Skarżąca M. B. opiera wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na oczywistej zasadności, której upatruje w naruszeniu przez Sąd Okręgowy art. 45 § 2 i § 3 k.r.o. przez nieuwzględnienie przy oddaleniu wniosku o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym bezprawnych zachowań wnioskodawcy i niewykorzystanie przez niego swojego potencjału przy uzyskiwaniu majątku wspólnego.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić. Sąd Okręgowy bardzo szczegółowo uzasadnił rozstrzygnięcie, którym dokonał zmiany zaskarżonego postanowienia wstępnego i ostatecznie oddalił wniosek o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym. Podstawą takiego rozstrzygnięcia było odmienne ustalenie faktyczne dokonane przez Sąd II instancji, że brak dowodów na wykazanie, iż wnioskodawca stał się współwłaścicielem nieruchomości, która wchodzi w skład majątku wspólnego w wyniku niedopuszczalnego nacisku na rodziców uczestniczki postępowania. Ustalenie to zostało dokonane na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego i zostało wszechstronnie wyjaśnione w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia. Zawarta w skardze próba jego podważenia z powołaniem się na zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie może być skuteczna, skoro Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym jest związany poczynionymi ustaleniami faktycznymi, a podstawą skargi nie może być zarzut dotyczący błędnej oceny dowodów.

Także zarzut naruszenia art. 43 § 2 i 3 k.r.o. nie może być uznany za oczywiście zasadny. Sąd Okręgowy uznał, że dla ustalenia nierównych udziałów konieczne jest nie tylko wykazanie ważnych powodów, ale także znaczącej

rozbieżności w pozyskiwaniu majątku wspólnego przez małżonków. Szczegółowe uzasadnienie zaskarżonego wyroku przekonująco wskazuje, że o znaczącej rozbieżności w tym zakresie nie może być mowy zwłaszcza ze względu na dość niskie zarobki lub ich brak samej uczestniczki. Kwestia zaś podejmowania bezprawnych działań wobec uczestniczki i jej dzieci przez wnioskodawcę została już oceniona w wyroku rozwodowym, w którym orzeczono rozwód z winy wnioskodawcy. Sąd Okręgowy podkreślił, że ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólny nie może być traktowane jako dodatkowa kara, skoro zachowanie wnioskodawcy zostało już ocenione przy orzekaniu winy w rozkładzie pożycia małżeńskiego

W tych okolicznościach nie można uznać, że wniesiona skarga była oczywiście uzasadniona.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).